

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת משפטים

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת משפטים

טרפה י"ב חדש, אם כך חיה בידוע שלא נטרפה. הוי אומר שטריפה זו שאין לה חיות של י"ב חודש, ולפי מה שאמרנו רמז שאין לה חיות דקדושה של י"ב חודש.

והנה המשך הפסוק הוא לכלב תשליכון אתו, ורש"י מפרש למדך הכתוב שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, שנאמר ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו, אמר הקב"ה תנו לו שכרו.

וכדי לקשר חלק הפסוק הזה לענין קדושת האכילה, אקדים מה שראיתי מובא בשם הגה"ק רבי שמעון סופר מקראקא זצ"ל, טעם נפלא על מנהג ישראל בגניבת אפיקומן, שמרומז בברייתא (פסחים קט.) חוטפין מצה בלילי פסחים, כי בליל שמורים כל הסדר הוא זכר לניסים במצרים, מצה ומרור וכו', והנה התורה אמרה ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה וגו', ואיזה זכר נעשה לזה, וכי יקשרו

ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אתו (שמות כב ל). ומפרש רש"י, ואנשי קודש תהיון לי - אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבלות וטרפות, הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי. לכלב תשליכון אתו - למדך הכתוב שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, שנאמר ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו (שם יא ז), אמר הקב"ה תנו לו שכרו.

ונראה לומר בדרך רמז לקשר השלשה דברים הכתובים בפסוק זה. דהנה מה שנאמר ואנשי קודש תהיון לי, מדבר על ענין קדושת האכילה, כמו שמפרש רש"י, גם המשך הפסוק ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, יש לומר שמרמז בענין קדושת האכילה שיהיה באופן שמשפיע קדושה על האדם גם לאחריו, שישאר השפעת קדושתה עד י"ב חודש, ולזה רמז הפסוק ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, שהרי אמרו חז"ל (חולין נז:) סימן לספק

כלב ברגלי השלחן, אמנם אמרו חז"ל (שם ק"ג.) לא תדור במתא דלא נבח בה כלבא משום דשכיחי גנבי, על כן גונבים בלילה זו, להיות זכר דלא נבחי כלבא בליל שמורים.

היוצא לנו מדבריו דבפסוק לכלב תשליכון אתו, מרומז אכילת אפיקומן, וידוע הוא לכל את גודל קדושת האכילה במצות אפיקומן שהוא זכר לאכילת קרבן פסח, ומסופר על הרה"ק מצאנו זי"ע, שבשעת אכילת המצה של אפיקומן היה נוטף מזקנו השומן של בשר קרבן פסח.

אנו נוהגין בליל פסח שאין אוכלין אחרי אכילת אפיקומן, כמו שאנו אומרים בנוסח ההגדה 'אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן', והטעם כדי

שישאר טעם המצה של האפיקומן בפיו. גם נוהגין שמשאירין מהמצה של אפיקומן לכל השנה עד שנה הבאה כסגולה לשמירה, ואז שורפין אותה ביחד עם שריפת החמץ, ואפשר לומר טעם בזה, שאנו משאירין מאפיקומן לי"ב חודש כדי שישאר מהשפעת קדושתה לי"ב חודש.

ולפי דברינו יבואר כמין חומר שלשת הדברים בפסוק זו, שכולם רמזו בענין קדושת האכילה, ושהשפעת קדושתה יישאר לי"ב חודש כדאמרן.

יעזור השי"ת שנזכה לאכילה בקדושה, ושיישאר קדושת השפעתה עדי נזכה לאכול מן הזבחים בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך קידושא רבא שב"ק פרשת משפטים תשפ"ב

שלא הוי ליה למימר אלא כי יהרוג איש את רעהו בערמה, או כי יזיד איש על רעהו להרגו. ועוד מדקדק למאי נפקא מינה, אי הרגו בערמה או לא.

ומבאר הפסוק על פי מה שאמרו חז"ל (ביצה טו:) הרוצה שיתקיימו

וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות (שמות כא יד).

זקיני בספרו ערוגת הבשם מדקדק כפפל הלשון בפסוק, כיון דכתיב בערמה, למה צריך לכתוב כי יזיד,

שלא לעשות מעלות למזבח, אלא להיות עולה בכבש. דהחילוק הוא, דבמעלות יוכל להיות עומד בכל מעלה ומעלה לפוש, ואין צריך לירא שלא יפול. משא"כ בכבש, צריך להיות רץ עד שיגיע לראשו של מזבח, ולא אפשר להסיח דעתו אפילו רגע מלהתעלות יותר ויותר, כי אם יסיח דעתו יפול לאחור.

ולפי דברים אלו כתב לבאר כוונת הפסוק, וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות, דהנה אמרו חז"ל (קידושין ל:) יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לו לב) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. והנה היותר גדול בתחבולותיו, הוא שמשתדל להכניס גדלות וגבהות בלבו של אדם, שלא יבין ויכיר מיעוט ערכו ושפלותו, ועל דרך דכתיב (שם צב ז) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת, והיינו וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה, אותיות 'בער' 'מה', שיהיה בער לא ידע מה היא. וקאמר רחמנא, מעם מזבחי תקחנו למות, דהיינו שתקח לך מוסר השכל להמיתו, מעם מזבחי. דאזהיר רחמנא שלא תעלה במעלות אלא בכבש, דבכל עת ובכל רגע צריך להזהר שלא יפול לאחור. וצריך

נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר (תהלים צג ד) אדיר במרום ה'. וביאר דברי הגמרא, שהאותיות 'אדר' אל"ף דל"ת רי"ש, הכוונה אל"ף לשון אאלפ"ך (איוב לג לג), דל"ת רי"ש לשון עניות ושפלות, היינו שנכסיו ילמדיהו להיות עני ורש. ובאופן אחר מבאר אל"ף דל"ת רי"ש, שילמוד שהוא דלית גם ברישא, שעדיין לא התחיל לעבוד השי"ת כלל וכלל.

וזהו שרמזו רז"ל במתק דבריהם, הרוצה שיתקיימו נכסיו, יטע בהם אדר. כל דבר שנוטע מצמיח גידולין, הכי נמי אם יטע אדר, יצמחו האותיות במילואיהם, ויהיו מתפרשים אל"ף דל"ת רי"ש כנ"ל, וע"י זה יתקיימו נכסיו. ועל זה מייטא קרא, שנאמר אדיר במרום ה', דהיינו בשמי מרומים, ששם הם קרובים יותר להשי"ת, שם הוא אדיר. וא"כ ממילא ע"י מצות שעושה, דהוא לשון צוותא, דהשי"ת צמצם רצונו בחפץ של מצוה, ג"כ ראוי להיות אדיר, וממילא נשמע שראוי לבא ע"י זה לידי דלית וריש.

וכתב עוד, לבאר טעמא דקרא במה שנאמר (שמות כ כג), ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו. דהטעם שצוה השי"ת

להזהר שלא יעמוד במקום אחד אפילו רגע, עד שמגיע לראשו של מזבח.

השבת הזוה הוא שבת מברכים חודש אדר א', והנה בהמשך הפרשה כתיב (שמות כג יט) ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלוקיך וגו'. וזקני הרה"ק האמרי נועם ז"ע כתב לבאר הקשר בין מחיית עמלק ופרשת ביכורים, כי הנה בפרשת כי תבוא (דברים כו א) נאמר פרשת ביכורים סמוך לפרשה שלמעלה שנאמר מחיית עמלק, וכמו כן כאן בפרשת משפטים אשר הוא תמיד סמוך לחודש אדר, נאמר ג"כ מצות ביכורים, יען כי בחודש אדר מפלת עמלק. עיי"ש עוד.

ונראה לבאר הקשר בין ביכורים למחיית עמלק לפי דברי זקני בעל ערוגת הבשם, שידוע מה שכתוב בספרים הק' ש'עמלק' הוא גימטריא של 'רם', וקליפת עמלק מכניס גדלות וגבהות בלבו של אדם, שלא יבין יוכיר מיעוט ערכו ושפלותו.

גם ידוע מה שנאמר בספרים הק' על החשיבות של הראשית והתחלת היום שיהיה באופן הנעלה ביותר, וענין זו מרומז בביכורים. כשהאדם קם בבוקר והדבר הראשון שהוא

מוציא מהפה הוא 'מודה אני', זה בעצם מביא אותו להכיר בשפלותו העצמי, כשהוא אומר 'שהחזרת בי נשמת', זה מביא אותו להכרה שהוא אין ואפס, וכל זכות קיומו הוא מהבורא ית"ש שהחזיר לו את הנשמה.

וזה ידוע מה שאמרו בשם אחד מצדיקי קמאי, שכשהוא אמר 'מודה אני לפניך' לא היה יכול להמשיך הלאה, כי הוא חשב מי זה ה'אני' ומי הוא ה'לפניך', ומרוב שחשב על מיעוט ערכו לפני מלך מלכי המלכים, נתקף בפחד ואימה. ולכן נגד קליפת עמלק שהוא גימטריא של 'רם' יש את הביכורים המורה על שפלותו של האדם כדאמרו.

חודש אדר הוא זמן של תשובה, כמו שמובא בשם הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע על הפסוק (בראשית מג י) כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים. שיש לרמוז בזה מה דאיתא בספרים הק' כי אדר הוא סוף השנה לפי סדר החדשים, וצריך להתעורר אז לעשות תשובה על כל השנה, וזה שנרמז 'כי לולא', אותיות אלול, 'התמהמהנו' היינו שלא שבנו כהוגן באלול, 'כי עתה', עתה זו לשון תשובה, 'שבנו זה', זה גימטריא י"ב,

פרי עץ חיים שער ר"ה) לגבי פלוגתת רבי אליעזר ורבי יהושע (ר"ה יא.) אי בתשרי נברא העולם אי בניסן נברא העולם, דאלו ואלו דברי אלוקים חיים, דבתשרי נברא העולם בפועל, ובניסן נברא העולם במחשבה. נמצא כי חודש אלול הוא סוף השנה בבחינת מעשה, ואדר הוא סוף השנה בבחינת מחשבה, לכן גם חודש אדר הוא עת מסוגלת לתשובה כמו חודש אלול.

ונראה לומר דענין זה מרומז בדברי חז"ל (תענית כט.) שאמרו 'משנכנס אדר מרבין בשמחה', 'בשמחה' הוא אותיות 'מחשבה', שחודש אדר מסוגל לתשובה בענין המחשבה כנ"ל.

יעזור השי"ת שנזכה לתשובה שלימה, מתוך שמחה עדי נזכה לגאולה שלימה בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך רעוא דרעיון פרשת משפטים תשפ"ג

היינו שיש עוד זמן של תשובה בחודש הי"ב, 'פעמיים', כי בשנה מעוברת חודש העיבור הוא שני פעמים אדר. ועצם הענין שניתן לישראל לעבר את החודש אדר פעמיים, ואין מתחשבים בחמץ בפסח ושאר איסורים, זה מוכיח לנו כי הקב"ה מסר את הזמן בידי ישראל, וממילא יכולים להוסיף עוד זמני תשובה.

ויש לומר שענין זו של תשובה מרומז בשוכבים שהוא תשובה בלשון רבים, וידוע שימי השוכבים תמיד נמשכים עד לחודש אדר, לרמז על השתי תשובות, התשובה של חודש אלול והתשובה של חודש אדר.

וראיתי מכ"ק אדמו"ר מטאהש זצ"ל שמביא מה שכתב השל"ה (מס' פסחים תורה אור) בשם האר"י הק' (עיין

שב"ק פרשת יתרו תשפ"ג

דעוא דרעוין

בניהמ"ד היכל התורה 'אור חיים' ע"ש הרה"ק מדיבנין זי"ע
עיה"ק ירושלים

והענין במעשה זה הוא שכשקרא הרבי מלובלין את העשרת הדברות, נעשה דוגמא כמו במעמד מתן תורה.

על פי זה יש לבאר מה שנאמר בסוף פרשתן 'וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק' (שמות כ"ט). ומפרש רש"י רואים את הקולות - רואין את הנשמע, שאי אפשר לראות במקום אחר.

והנה כתב זקני בערוגת הבשם לבאר פסוק זה על פי מה שאמרו הקדמונים (פני יהושע קידושין ל.). ש'ישראל' ראשי תיבות, י"ש ש'שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, ומבואר בהקדמת הרמב"ן (לפירושו על התורה) דכל התורה כולה שמותיו של הקב"ה, כמו שהיא כתובה

היום בשבת קודש (כ' שבט) חל יומא דהילולא קדישא של הרה"ק רבי חיים דוד דאקמאר מפיעטרקוב זי"ע, שהיה רופאם הפרטי של מלך פולין ומלך פרוסיא, וזקני הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע החזירו בתשובה ע"י מעשה שהיה, ואחר כך שלח אותו לרבו הרה"ק החווה מלובלין זי"ע עד שנעשה מחסידיו המפורסמים, ומגדולי מאורי החסידות.

בפעם הראשונה שנסע ללובלין היה זה על חג השבועות, ובעת שהרבי מלובלין התחיל לקרות את עשרת הדברות לא ראה עוד שום אנשים בבית המדרש רק ראה שבת המדרש מלא באותיות, עד שגמר הרבי את כל העשרת הדברות וראה שוב את כל האנשים.

באש שחורה ע"ג אש לבנה, בגבהי מרומים היא כתובה כולה באותיות רצופים בלי הפסק תיבות. ובשעה שנתן השי"ת התורה הקדושה, צירף אותיות התורה בתיבות, כמו שהוא בספר תורה שלנו. ואיתא בקדמונים שישראל ראשי תיבות, יש ש'שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, וכפי הצירוף אותיות שלמעלה, ככה מסתייע מילתא שאישי ישראל שהם מכונים כנגד אותיות התורה, יתקרבו למטה, באופן שאותיות התורה מצורפין למעלה.

והנה בשעת מתן תורה נפתחו השמים, וראו התורה כתובה באש שחורה ע"ג אש לבנה, וכל אחד ואחד הכיר שורש נשמתו, ושורש נשמתו של חברו, באיזה אות הוא מרומז ומכוון, וכיון שהן הן היו מרכבה לאותיות התורה, התיצבו למטה יחדיו, שיהא מכוונים ממש כפי מה שנצטרפו האותיות למעלה, והיינו שעמדו ישראל למטה כפי האותיות שבתורה שלמעלה. והיינו דאמר 'וכל העם רואים את הקולות וגו' וירא העם ויניעו ויעמדו מרחוק'. דהיינו, שעד הנה לא היו עומדים על דרך זה, אבל כיון שהאותיות שבתורה נצטרפו באופן זה, גם הם ראו ויניעו ויעמדו מרחוק, כפי המכוון לתורה שלמעלה. עכתו"ד ערוגת הבשם.

על פי אלה הדברים יש לבאר מה שנאמר 'וכל העם רואים את הקולות', שהכוונה שהם ראו בעצמותם את הקולות, היינו שראו כנגד איזה אות הם מכוונים.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע היה רגיל להזכיר מה שכתוב בספר פנים יפות מבעל הפלאה לבאר הפסוק (שמות יט כג) 'הגבל את ההר וקדשתו' על דרך הרמז, שבא לרמז על אותיות הר שגבולם סביב הם אותיות קודש, כי גבולי אות ה' סביב הם אותיות ד"ו וגבולי אות ר' סביב הם ק"ש, הרי בצירוף גבולי הר הוא קודש, וזהו 'הגבל את ההר וקדשתו'.

ודברים אלו מתאימים למה שאמרנו שבשעת מתן תורה היו הכל אותיות, וממילא גם הגבלה היתה בצורת אותיות כדאמרן.

ויש לומר דעצם זה שהם ראו שהם מכוונים כנגד האותיות שבתורה היתה להם תועלת גדולה בענין ההגבלה, דאם כל אחד יודע שהוא מכוון כנגד אות שבתורה, אפילו כשהוא רואה את חברו שהוא יותר מקורב, אין לו קנאה עליו, כי האם אחד שהיה מכוון כנגד אות ב' של בהמה בפסוק (ויקרא כד כא) מכה בהמה

ויש לומר שזה ביאור הכתוב 'וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק', שאחרי שהם ראו בעצמותם הקולות וראו שהם מכוונים כנגד האותיות שבתורה, כבר לא היה צורך להתקרב להר סיני, מפני שראו שבעצמות של כל אחד ואחד מוטמן הקדושה ע"י קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל שחד הוא.

יעזור השי"ת שנוכה להבין שבעצמותינו מוטמן קדושה גדולה עד מאוד עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

ישלמנה, היתכן שיקנא בחבירו שהוא מכוון כנגד אות א' של אנכי בפסוק (שמות כ ב) אנכי ה' אלוקך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, והטעם לזה שהוא לא יקנא בגלל שכל אות שבתורה הוא בעצמו חשוב, שהלא אם חסר לספר תורה אפילו אות אחת כגון ה-ב' של כהמה הוא גם פסול, והרי זה מורה לנו כמה שחשוב כל אות שבתורה, וכמה שחשוב כל יהודי שהוא כנגד האותיות שבתורה.

שמחת השבע ברכות

להחתן הרב משה נ"י בן ידידינו הרה"ח ד' שמואל דוב הרשטיין הי"ו
 בשילוב סיום השי"ס שנערך ע"י החתן
 יום רביעי פרשת משפטים כ"ד שבט תשפ"ג

ברכות התקיימה בפרשת יתרו שכל עניני החתונה לומדים ממתן תורה. ומסיום השי"ס יש ללמוד לאופן ההתנהגות בבית, שכמו שלזכות לסיים את השי"ס צריכים לעמול ולהרבות בשקידתה, ולהיות שקוע בה ראשו ורובו, ולא כל בחור וחתן זוכה לזה, כמו כן צריך להתמיד ולהשקיע בהצלחת השלום בית, ולהיות

הנה באמת לערוך מעמד סיום השי"ס ביחד עם שמחת שבע ברכות – הרי זה בכלל 'אין מערבין שמחה בשמחה', אלא שלערב שמחת נישואין בשמחת התורה הרי זה כענין מתן תורה שדימוהו חז"ל לשמחת נישואין, ואיתא בחז"ל (פסחים מט:): על הפסוק (דברים לג ד) 'תורה צוה לנו משה מורשה', 'אל תקרי מורשה אלא מאורסה', וכן שמחת השבת שבע

דואג לזה בכל מחשבתו ורצונו, והיינו הדמיון בין 'מורשה' ל'מאורסה'.

ובפרשתן (כג כ) 'הנה אנוכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום אשר הכינותי, וברש"י וז"ל: 'אשר הכינותי - אשר זמנתי לתת לכם, זהו פשוטו, ומדרשו אל המקום אשר הכינותי כבר מקומי ניכר כנגדו, וזה אחד מן המקראות שאומרים שבית המקדש של מעלה מכוון כנגד בית המקדש של מטה, וברש"י בפרשת בשלה על הפסוק (טו ז) 'מכון לשבתך' וז"ל: 'מקדש של מטה מכוון כנגד כסא של מעלה אשר פעלת', וצ"ב השינוי שנקט במקום אחד שביהמ"ק של מטה מכוון כנגד של מעלה ובמקום אחד להיפוך.

ואתמול (כג שבט) היה היו"ד קדישא של הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע, והוא ביאר שמה שכתב רש"י שביהמ"ק שלמטה מכוון כנגד שלמעלה, היינו בזמן שישראל בגלות, והיכן שבני ישראל מתקדשים בקדושת ביהמ"ק שם השכינה שורה עמם.

וכבר אמרתי בשבת אויפרוף שחתן וכלה שמקימים בית נאמן מקדש מעט צריכים להקים את הבית

באופן שיהיה מכוון כנגד בית המקדש של מעלה, אמנם כשחתן וכלה מקימים בית באופן כזה, אזי הם זוכים שהשי"ת יכוון את ביהמ"ק שלמעלה כנגדם, ויזכו להשראת השכינה.

בפרשתן (כג, כו) 'לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימך אמלא', וזקני בעל ערוגת הבושם ביאר שכן המילוי של האותיות יו"ם עולות ג"כ כמנין יו"ם, דהיינו יו"ד ו"ו מ"ם, והיינו את מספר ימיו"ך אמלא, שהמילוי תעלה כמנין הימים, ובזה פי' 'כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ' (שמות כ יא), שהשי"ת ברא את את הימים באופן שיש להם שתי בחינות, בחינת שמים ובחינת ארץ.

ובעין זה צריך כל חתן לדעת שיש לו להתכוון גם בצרכיה של אשתו, ושלא יחשוב רק על עצמו ורצונותיו, והיינו שבסדר היום שלו מתחשב גם בסדר יום של אשתו.

ואיתא בחז"ל (ברכות ז.) 'נשים במאי זכיין, באקרווי בנייהו לבי כנישתא, ובאתנווי גברייהו כי רבנן, ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן, ובענין השכר יש בחינה של כפליים יום, דהיינו כמו שיש לאשתו חלק

ונראה לבאר בענין אחר, 'אם בגפו יבוא', היינו שחי בעוה"ז לבדו בגשמיות ואינו מבין שיכול הוא להתעלות להיות רוחני, ובבוא האדם לנישואין מבין הוא שהגשמיות ג"כ רוחניות יש בה, והיינו 'אם בעל אשה הוא', בנישואיו, אז נתוסף בו חלק הנשמה.

וידוע מאמר העולם שגשמיותו של השני הוא רוחניותו שלי, והיינו שבהכרתו להבין בצרכיו של השני ולדאוג לנוחיותו, יש בזה השלמה לבחינת הנשמה שלו עצמו.

ואנו מכירים את החתן משה הי"ו עוד מקטנותו, ותמיד היה ניכר בו שזה הקטן גדול יהיה בהתמדת התורה וביראת שמים, וכל זה מכוח המדות הטובות שניתן בהם שקיבל כנחלה ממשפחתו, והתורה גידלתו ורוממתו למעלה ראש, ובזה בוודאי שיוכה לבית נאמן בישראל, לבנין עדי עד ולקשר של קיימא, ושהזיווג תעלה יפה, ושנוכה לבנין ביהמ"ק בכיאת גוא"צ בב"א.

בתורתו, כמו כן יש לו חלק במה שהיא מקבלת, בהמתנתה לבעלה בבואו מביהמ"ד.

ועוד מביא שם זקני שתיבת יו"ם ב' פעמים עולה בגימ' קי"ב, והיינו הגימ' של הוי"ה אלקי"ם, שנאמר קודם לפסוק זה (כג, כה) 'ועבדתם את ה' אלוקיכם', ענין הוי"ה בצירוף אלוקי"ם, והוא ענין הר"ת של 'יעננו ביום ק'וראנו' שעולה ג"כ למנין קי"ב.

ויש לומר לפי דבריו שבא לרמוז, שאם רוצה האדם שהשי"ת ישמע לקול תפילותיו, ידע ויבין שיש עוד בחינות יו"ם בלעדי היום שלו עצמו.

ובהמשך הפרשה (כא, ג) 'אם בגפו יבוא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו', ובספה"ק דגל מחנה אפרים פי' בגפו, היינו בגופניות, ואם בעל אשה הוא, היינו שזכה עוד למעלה יתירה שזכה לנשמה שנקרא אשה כנ"ל, אז ויצאה אשתו עמו, היינו יש לו גם כן יתרון ביציאתו שגם נשמתו יוצאת עמו לצרור בצרור החיים והבן, עכ"ד.

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הנכבד הר"ר **צבי אלימלך לינצר** הי"ו
לרגל השמחה השדויה במעונו בהולדת הנכדה למזל"ט
זיהא רעזא שיזכה לרוות רוב נחת ותענוג דקדושה
מכל יוצ"ח למזל"ט
בבריות גופא ונהורא מעליא